

A TANÁR IS EMBER, DE NEM AZ A DOLGA ANGYALOK KARA

Na, nem. Angyalok ugyan nem voltak, bár kórusban tudtak és kánonban gyilkolni: Péter, Marci, Janó, Jóska, Dani és persze András. Poén, szék nem maradt szárazon, ha rázendített a luciferi kórus. Vágott az eszük, mint a borotva, és rendre provokálták „a szent poézis” nagyjait fanyar és könyörtelen ellenérvekkel – egyszóval öröm volt tanítani az osztályt, mert a női kar is eszes volt ám, de ők ezt nem leplezték kamasz cinizmussal.

Madách mindig boldogság és mérföldkő a sihederek beavatásában. Lévén ő maga is nagy provokátor, hajlandók végigkövetni a luciferi úton. Már említettem, hogy lila haját kapok, amikor Ádámtól a 13. szín végét idézik, mint a mű „eszmei mondanivalóját”: „S az ember célja e küzdés maga.” – Tényleg? Akkor mi a fenének írt még hozzá két színt? A 15. színt mindig együtt olvassuk, mondatról mondatra, és mindig ugyanaz a koreográfia. Egyszer máshogyan esett.

Első jelenet: Mikor Ádám térdre esik: „Uram, legyőztél, ím porban vagyok.” – beáll a csend, „az isteni”. Második jelenet: Ádám most már az Úrnak teszi fel a mű három nagy kérdését: Mi erősebb, anyag vagy a szellem, van-e fejlődés vagy csak körfogás a történelem, ergó: van-e értelme a létnek. Mindig, minden osztály feszült várakozásba dermed, várva a végső, feloldó tudást. Mikor az Úr megtagadja a választ, jön a szokásos felhorkanás: „Na, menjen a fenébe! (mármint Madách)”. A szentségelés után („Ezért rágtunk végig 14 színt?”) jön az Úr :

„Karod erős, szíved emelkedett...”

Orkánszerű röhögés robban a várt katarzisba – úgy nyerítenek, a könny is csorog az arcukon. Nem értek semmit. Végre Péter megszanja kétségbe zuhant tekintetemet: „Tanáró, hát ez a SÜSÜ!” És már harsan is az Angyalok kara, boldogan, felszabadultan:

*„Karom erős, szívem vidám,
nincs is több ily királyfi tán!...”*

Mit nekik küzdés, kanti etika...boldog-gügyén üvöltik ki magukból az elveszett gyerekkort.

